

מדינת ישראל
ועדות המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 4/9/25

תאריך – 12/10/25

8/12/2025

י"ח כסלו תשפ"ו

ועדת משמעת לפי סעיף 44 ב לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ו-1976

ד"ר ליטל קינן בוקר – יו"ר הועדה נציגת המנהל הכללי
ד"ר שלומית רחל תמיר בן ישי – נציגת הסתדרות הרופאים
עו"ד זמירה גולדנר – נציגת היועצת המשפטית לממשלה

המבקש: המשנה למנכ"ל משרד הבריאות
באמצעות עו"ד תומר דגני חנית
התובע הראשי, משרד הבריאות

המשיב: ד"ר עאדל מוסק
ע"י ב"כ עו"ד יורם שפטל

תמצית המלצת ועדת משמעת לפי סעיף 41 ו- 44ב
לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז - 1976

הוועדה

1. בתאריך 15 באוקטובר 2025 מינה מ"מ שר הבריאות מר חיים כץ את הח"מ: - ד"ר ליטל קינן בוקר – יושבת ראש - נציגת המנהל הכללי, ד"ר שלומית רחל תמיר בן ישי- נציגת ההסתדרות הרפואית בישראל, עו"ד זמירה גולדנר – נציגת היועץ המשפטי

לממשלה, כוועדה שתדון בקובלנה שהוגשה כנגד המשיב ד"ר עאדל מוסק לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים [נוסח חדש] תשל"ז-1976 (להלן: "הפקודה").

הרקע לדיוני הוועדה

2. בתאריך 08/03/25 הוגש לבית משפט השלום בירושלים כתב אישום כנגד המשיב הכולל תשעה אישומים הכוללים כל אחד מספר עבירות של מעשים מגונים, מעשים מגונים בכוח ומעשים מגונים במרמה שבוצעו בתשע מטופלות, בחדר הבדיקה במרפאתו של המשיב ובחדר הבדיקה בבית החולים שערי צדק (ת"פ 15076-03-25 בית משפט השלום בירושלים)
3. בתאריך 4/6/25 ניתנה המלצת הוועדה המיוחדת לפי סעיף 44א במסגרתה המליצה הוועדה המיוחדת להגביל את רישיונו של המשיב לביצוע בדיקות רפואיות של מטופלות נשים ולהתיר בדיקות רפואיות של מטופלים גברים בלבד. הגבלה זו תחול רק אם יצא ממעצר הבית ויחזור לעסוק ברפואה.
4. בתאריך 30/7/25 דחה המשנה למנהל הכללי את המלצת הוועדה והורה על התליית רישיונו של המשיב לתקופה של 6 חודשים המסתיימים בתאריך 31/10/25.
5. בתאריך 14/9/25 הוגשה קובלנה כנגד המשיב, המבוססת על עובדות כתב האישום.
6. בד בבד עם הגשת הקובלנה כנגד המשיב, הוגשה בקשה להארכת התליית רישיונו של המשיב עד לתום ההליכים המשמעותיים נגדו, לפי סעיף 44ב, ונקבע מועד לדיון בבקשה.
7. לבקשת ב"כ המשיב, נדחה הדיון שנקבע ליום 15/10/25, בהסכמת הצדדים הוארכה התליית רישיונו של המשיב עד למתן החלטה בבקשה לפי סעיף 44ב.
8. ביום 4/11/25 התכנסה הוועדה לדון בבקשת ב"כ המבקש להאריך את התליית רישיונו של המשיב על לתום ההליכים המשמעותיים בעניינו לפי סעיף 44ב לפקודה.

כתב הקובלנה

9. עובדות כתב הקובלנה תואמות את עובדות כתב האישום, ומייחסות למשיב בשורה של מעשים – עבירות של התנהגות שאינה הולמת רופא, עבירה לפי סעיף 41(1) לפקודה.
10. מכתב הקובלנה עולה כי המשיב הוא רופא במשך כ-35 שנים ולו חדר טיפולים במרפאה פרטית בירושלים. המשיב מקבל מטופלים מכלל קופות החולים, הן במרפאה שלו והן בבתי חולים, לרבות בית החולים שערי צדק בירושלים.
11. המעשים המיוחסים למשיב על פי כתב הקובלנה הם חמורים ורבים. המעשים בוצעו ב-9 מטופלות שונות וכוללים, בין היתר, התחככות עם איבר מינו במטופלות עד להגעה לפורקן מיני, נגיעה בחזה שלהן, לפיתתן מאחור ומישוש אחוריהן מעל הבגדים, אחיזה בידיהן ובקשה מהמטופלות לשים את ידיהן על איבר המין שלו וללחוץ, וכיוצא באלה, הכל כמפורט באריכות בכתב הקובלנה.
12. בחלק מהמטופלות בוצעו המעשים גם בביקורים חוזרים שלהן.

טענות מקדמיות של ב"כ הצדדים

13. בפתח הדיון העלה ב"כ המשיב טענה הנוגעת לחוסר סמכותו של המשנה למנכ"ל לסטות מהמלצת הוועדה לפי סעיף 44א. לאחר ששמענו כי לא הוגש ערעור על החלטת המשנה למנכ"ל לבית המשפט המחוזי, שלו הסמכות לדון בטענה זו, לא מצאנו מקום לדון בטענה.
14. למעלה מן הצורך נאמר כי טענה זו מנוגדת לפסיקת בית המשפט העליון (רע"א 1414/20 חורי), וממילא ועדה זו אינה יושבת כערכאת ערעור על החלטות המשנה למנכ"ל אלא מהווה גורם ממליץ בלבד, ומשום כך לא נדרשנו לטענה.
15. טענה נוספת העלה בפנינו ב"כ המבקש הנוגעת למומחיותו של המשיב כנוירולוג. לטענתו, מעולם לא קיבל בארץ תואר מומחה בנוירולוגיה. בתשובתו – הודה עו"ד שפטל כי המשיב הוסמך כנוירולוג באיטליה, ולא הוסמך מעולם בישראל, אך במשך עשרות שנים הועסק כמומחה לנוירולוגיה בבתי חולים ובקופות החולים, ומעולם לא היתה כל מחלוקת לגבי מומחיותו.
16. סברנו כי אין מקום לדון בטענה זו במסגרת הדיון שבפנינו. ראשית, עסקינן בעבירה אתית שלא נכללה בכתב הקובלנה. נושא העסקתו כמומחה בנוירולוגיה על ידי בתי החולים השונים, אינו שנוי במחלוקת, וככל שיידרש, יוכל ב"כ המבקש לבדוק את הסמכותו ולשקול את צעדיו כנגד המשיב בנפרד מהדיון בקובלנה זו.

טיעוני ב"כ המבקש

17. ב"כ המבקש הציג בפנינו סרטון שצולם על ידי המתלוננת ה.א.ס – שעניינה פורט באישום השני בכתב האישום ובכתב הקובלנה.
18. הסרטון צולם על ידי המתלוננת עצמה – שביקשה לתעד את מעשי המשיב, ומסרה אותו למשטרה במסגרת תלונתה.
19. בסרטון נציפים המתלוננת והמשיב. המשיב נצמד אליה מאחור כשהוא אוחז בידיה ומחזיק את ידיה בכוח על אבר מינו, חרף ניסיונות התנגדות מצידה. המשיב נצמד אליה מלפנים כשהוא מחזיק את ידיה ומכריח אותה לגעת באבר מינו מלפנים. ממשש את גופה ואת חזה מעל הבגדים. המתלוננת נאבקת בו כל העת ומנסה להשתחרר מלפיתתו.
20. לשאלת חברות הוועדה השיב עו"ד דגני כי אין שינוי בתנאי השחרור של המשיב, וכי עודנו במעצר בית באיזוק אלקטרוני.
21. עו"ד דגני עמד על כך כי גם אם תהא הקלה או הסרת מגבלות בתנאי מעצר הבית, אין בכך כדי להשפיע על החלטת הוועדה לאור חומרת המעשים המיוחסים לו בכתב הקובלנה.
22. במענה לבקשת ב"כ המשיב לאמץ את המלצות הוועדה שדנה בבקשה לפי סעיף 44א השיב ב"כ המבקש, כי לוועדה זו היתה ההזדמנות לצפות בסרטון ולעייין בעדות המתלוננת המוזכרת באישום השני.

טיעוני ב"כ המשיב

- ב"כ המשיב טען בפנינו והשלים את טיעונו בכתב. לטיעונים בכתב צירף את הודעת המתלוננת ה.א.ס., חוות דעת רפואית לגבי המשיב, והחלטת בית המשפט המחוזי בערר שהגישה המאשימה כנגד החלטת בית משפט השלום לשחרר את המשיב למעצר בית באיזוק אלקטרוני.
23. המשיב כופר בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וטוען כי מדובר בעלילה. במשך כ-40 שנות עיסוקו ברפואה ערך עשרות אלפי בדיקות, ובמשך שנים רבות – ללא כל תלונה.
24. בית משפט השלום, בדונו בבקשת המעצר עד תום ההליכים הביע דעתו כי חל כרסום בראיות לגבי המתלוננות 3-9.
25. xxx
26. אין ליתן אמון במתלוננת לאור הפער בין הודעתה במשטרה למעשים הנצפים בסרטון. לדבריה המשיב פתח את רוכסן מכנסיו, והוציא את אבר מינו, תרחיש שלא נצפה בסרטון.
27. xxx
28. xxx
29. "כ המשיב הפנה לטענותיו בדיון שהתקיים בבית משפט מחוזי, בערר שהגישה המאשימה כנגד החלטת המעצר באיזוק אלקטרוני. שם ב"כ המשיב טען לזיהום ב ראיות עקב ישיבת המתלוננות בצוותא במסדרון בעת ההמתנה לעדותן. והפנה להחלטת בית משפט השלום לגבי הכרסום בראיות לגבי 7 מהמתלוננות שהתלוננו לאחר פרסום תמונת המשיב בעיתון. טענה שלא נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי, אף שהתבקש לעשות כן על ידי המשיבה.
30. לאור חולשת הראיות ביקש ב"כ המשיב לאמץ את החלטת הועדה שדנה בבקשה לפי סעיף 44א ולאפשר למשיב לעסוק ברפואה במגבלה של בדיקת גברים בלבד.

דיון והמלצה

31. כתב האישום כמו גם כתב הקובלנה מתארים שורה של מעשים בעלי דפוס פעולה דומה. המעשים כולם, המתרחשים בחדר הבדיקה כוללים לפיתה של ידי המטופלות, והצמדתן לאבר מינו, הצמדתן לפלג גופו התחתון כשגבן אליו תוך אחיזה בידיהן והנחתן על אבר מינו, הצמדתן לגופו כשהוא עומד מולן וממשש את שדיהן מעל הבגדים. בחלק מהמקרים ניסו המתלוננות להתחמק ולהתנגד ובחלקן הסכמתן למעשים הושגה במרמה כחלק מתהליך הבדיקה.
32. הסרטון שהוצג בפנינו ממחיש את המעשים המתוארים בכתב האישום באופן חד וברור. בסרטון נצפית המתלוננת ה.א.ס כשהיא נאבקת ומתנגדת למשיב שלופת אותה מאחור, תופס את ידיה בכוח מאחורי גבה ומכוונו לאבר מינו. לאחר מכן – כשהמשיב ניצב מול המתלוננת הוא ממשש את פלג גופה העליון, אווז בידיה ומצמיד אותן לאבר מינו.

33. שמענו בקשב רב את טענות ב"כ המשיב לגבי חוסר אמינותה של המתלוננת. בניגוד לנטען על ידו, המתלוננת לא מתארת בהודעתה מצב בו הוציא את אבר מינו אלא רק את פתיחת הרוכסן, ובסרטון אכן נראית תמונה לא ברורה בה המשיב שולח את ידיו לקדמת מכנסיו מבלי שניתן להבחין בפעולתו באופן ברור, אך בוודאי שאין בכך כדי לפגום באמינות המתלוננת, שתואמת לחלוטין את המתואר בסרטון. כך גם לא ניתן להבחין בסרטון אם הגיע לסיפוק מיני, ואף בעניין זה אין כדי לפגום באמינותה.
34. עוד שמענו בקשב רב את טענות ב"כ המשיב לגבי החלטת בית משפט השלום בדבר כרסום בראיות לגבי אישומים 3-9. יובהר כי על החלטה זו הוגש ערר מטעם המאשימה לבית המשפט המחוזי (עמ"ת 25-04-27094 מחוזי ירושלים).
35. בהחלטתו בערר נמנע בית המשפט המחוזי מהכרעה בשאלת הכרסום בראיות שכן **"עיון בהחלטת בית משפט קמא מלמד כי לא 'הכרסום המסוים בחלק מהאישומים הביא להחלטה בדבר מעצר בפקוח אלקטרוני'. ההחלטה בדבר מעצר בפקוח אלקטרוני ניתנה בעיקר, שלא לומר רק, בשל התרשמות בית משפט קמא כי יש בכך כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב, בין אם ביצע שניים מהמעשים המיוחסים לו, שלושה ארבעה, או תשעה"**.
36. **הודעת המתלוננת ה.א.ס.**
- א. עיינו בהודעת המתלוננת שצילמה את הסרטון. בהודעתה סיפרה כי טופלה על ידי המשיב שנים רבות בשל מחלתה, והגיעה אליו מידי חודש למעקב ואיזון תרופתי. האירועים המתוארים בכתב האישום החלו כחצי שנה לפני הגשת התלונה, בסוף שנת 2024.
- ב. בהודעה מתוארים באופן מדויק מעשים באופן ובדפוס התואם את המעשים הנצפים בסרטון. כך – בפעם השניה: -xxxxxxx
- ג. בפעם השלישית: -xxxxxxx
- ד. בפעם הרביעית הגיעה לבדיקה אצל המשיב, המשיב חזר ונגע בה בכוח כמתואר לעיל. מטרתה בביקור זה היתה לצלם את המעשים, אולם המצלמה כבתה ולא צילמה ולכן הגיעה בפעם החמישית, אז צולם הסרטון.
37. בחנו גם את חוות הדעת שהגיש המשיב ממנה ביקש ללמוד על חוסר האמינות של המתלוננת. xxxxxxx
38. שאלת אמינות המתלוננת או כרסום בראיות תוכרע בבוא היום במסגרת ההליך הפלילי, לאחר שמיעת המשיב ועדי הגנה מטעמו. בשלב זה אין לוועדה זו הסמכות או הכלים להכריע בשאלה, על אף הרכבה המקצועי. כל שעלינו לבחון, לאור החומר שבפנינו, האם קיימות ראיות לכאורה לכתב האישום, והאם יתכן שכתב האישום מקורו בעלילת שווא, וזאת בזהירות הנדרשת בשלב זה.
39. התקשינו לקבל את טיעוניו של ב"כ המשיב לגבי אמינותן של המתלוננות והמתלוננת ה.א.ס. בפרט. אם נזקקנו לראיה לכאורה, הרי שהוצגה לנו כזו בסרטון, בו נצפית המתלוננות כשהיא נאבקת במשיב, והוא כופה עליה בכוח מגע באבר מינו וממשש את גופה. די לנו בראיה זו, שצולמה לאחר שהמעשים שחזרו על עצמם, מתוך הבנה של המתלוננת שיוטל דופי בתלונתה. ובלשונה: xxxxxxx

40. לאור המעשים הנצפים בסרטון – ותואמים לא רק את דפוס פעולתו של המשיב כמתואר על ידי מתלוננת זו אלא קיים גם באישומים האחרים, מצאנו כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס הקובלנה.
41. ומכאן, לבחינת השאלה, האם נוכח חומרת העבירות העולות מכתב הקובלנה וריבוי, יש מקום להארכת התליית רישונו של המשיב עד לתום ההליכים או שמא יש להיעתר לבקשתו ולאפשר לו לעסוק ברפואה באופן מוגבל תוך בדיקת מטופלים גברים בלבד.
42. בבחינת שאלה זו יש לבחון את נסיבות ביצוע העבירות המתוארות בכתב הקובלנה – העבירות כולן בוצעו בחדר הבדיקה, במרפאה, במטופלות הנזקקות דרך קבע לשירותיו כרופא ומחפשות מזור למחלתן. בין אם המעשים נעשו במרמה, באצטלה של בדיקה רפואית או תוך שימוש בכוח וניצול מרותו כלפי מטופלות המצפות למצוא מזור לסבלן.
43. אין צורך לדמיין את תגובתן של המטופלות לאחר כל אירוע כזה – תגובה הנעה בין בלבול לחוסר אונים ופחד, ובלשונה של המתלוננת xxxxxx
44. במעשיו ניצל המשיב את אמון המטופלות, ניצל את מרותו ואת פער הידע המובנה כלפי מטופלותיו תוך הפרת חובת האמון הקיימת בין רופא למטופליו. ריבוי המעשים, חזרתם אצל חלק מהמתלוננות על אף התנגדותן, השימוש בכוח כלפיהן – שוללים אפשרות למתן אמון בהמשך עיסוקו כרופא לגבי כל ציבור המטופלים, גברים ונשים כאחד.
45. העובדה שהמעשים כולם בוצעו בחדר הבדיקה, שאמור להיות מקום בטוח עבור המטופלים, פוגע באמון הציבור כולו במערכת הרפואה.
46. הפסיקה קבעה שורה של כללים ליישום הוראות סעיפים 44א ו-44ב לפקודת הרופאים, המבחנים ליישום סעיפים אלה זהים במהותם, ועיקרם מלאכת איזון בין השיקולים המתנגשים של הצורך להגן של שלום הציבור וחומרת העבירה אל מול חזקת החפות העומדת לנאשם בפלילים והפגיעה בחופש העיסוק הנגזרת מהתליית רישונו של רופא או הגבלת עיסוקו כרופא.
47. לפי הוראות סעיף 44ב לפקודת הרופאים, לאחר תקופת התליה של שישה חודשים, רשאי המנכ"ל להאריך את התליית הרישיון או הגבלתו עד להכרעה במשפט הפלילי. מטרת ההוראות שבפקודה היא לבחון שוב את הצורך בהתליית רישונו של הנקבל לאור הנסיבות המתקיימות במועד פקיעת ההחלטה לפי סעיף 44א.
- ר' בעיין זה: -עש"א 1065-09(ת"א) סלים בן מוחמד ספיה נ' משרד הבריאות-לשכת היועץ המשפטי: - "הסמכות הנתונה למנכ"ל משרד הבריאות בסעיפים 44א ו-44ב' לפקודה, כפופה לכללי המשפט המינהלי ועליה להיות מופעלת תוך איזון ראוי בין השיקולים השונים של הציבור, מחד גיסא, ובין האינטרסים והזכויות של הרופא, מאידך גיסא, ובהם, בעיקר, חופש העיסוק וחזקת החפות. ודוק: האינטרס הציבורי אינו מתמצה בהגנה על בריאות המטופלים כתוצאה מטיפול רשלני או בלתי מקצועי של הרופא-הנאשם. לצורך התליית או הגבלת רישונו של רופא, אין צורך להצביע על סכנה קונקרטית הנשקפת מהרופא הנאשם. האינטרס הציבורי בא לידי ביטוי גם ברצון לשמור על תדמית המקצוע, ניקיונו מכל רבב פלילי, כבודו ואמון הציבור בו. (ר'

גם ע"ש 1041/04 ד"ר ולדמיר יקירביץ נ' מנכ"ל משרד הבריאות (לא פורסם, ניתן ביום 13.7.04, מאגר "נבו").

48. בעש"א 1414/20 אליאס חורי נ' מ"י (פורסם בנבו) נקבע: - התכלית האובייקטיבית של

פקודת הרופאים ושל סעיף 44א בכלל זה היא להבטיח כי בשערי המקצוע יבוא אך ורק רופאים שרמתם המקצועית נאותה (עע"מ 2814/12 רודריגז נ' משרד הבריאות האגף לרישוי מקצועות רפואיים, פסקה 11) (להלן "עניין רודריגז"). לכך יש להוסיף את תכליתם המניעתית של דיני המשמעת בכללותם אשר נועדו להגן על הציבור ועל תדמיתו של השירות הציבורי ותפקודו התקין (עניין מאיר, פסקה 16 עש"מ 5282/98 כתב פ"ד נב(5) 87,93. לצד זאת ככל דבר חקיקה, הפקודה נועדה להגשים עקרונות יסוד חוקתיים של שיטת המשפט הישראלית. על כן במסגרת בחינת התכלית האובייקטיבית יש לתת את הדעת גם לכלל הפרשני לפיו הגבלה על חופש העיסוק יש לפרש בצמצום ובאופן שיש בו לשמור על הזכות ולא לסייגה מעבר למתחייב מדבר המחוקק ומתכלית החקיקה (עניין רודריגז סעיף 10))

49. בעש"א (מרכז) 48439-11-14 שיפר נ' מנכ"ל משרד הבריאות (פורסם בנבו) סעיף 36 לפסק הדין נאמר לגבי סעיף 44א: - "הרצון לשמור על האינטרס הציבורי בכלל ובענייננו על ציבור החולים מחייב בנקיטת צעדים כנגד נאשם שהוגש נגדו כתב אישום הגם שטרם הורשע... לא נמצאה נוסחה המאפשרת שלא לגרום נזק לנאשם שטרם הורשע, כשיש צורך להגן על הציבור בתקופת ביניים זו". בסעיף 40 לפסק הדין נאמר: "כשהמנהל עושה שימוש בסמכותו על פי סעיף 44א' רבתי לפקודה, עליו לעשות זאת תוך התחשבות בין שני ערכי יסוד בסיסיים, מחד – החובה לשמור על טובת ואינטרס הציבור ובכלל זה בענייננו שלומם ובריאותם של ציבור המטופלים ומאידך חזקת החפות וחופש העיסוק של הפרט. כשקיימת התנגשות וסתירה בין שני ערכי היסוד האלה ולא ניתן ליישב ביניהם, יש להעדיף את האינטרס הציבורי גם במחיר הפגיעה ביחיד".

50. יפים בעניין זה דברי כבוד השופט מצא בע"א 4227/94 ד"ר קאסם סמחאת נ' המנהל הכללי, בפסקה 9 לפסק הדין, "מכלל סטיות מן השורה שרופא עלול לסטות במהלך מילוי תפקידו הרפואי, אין כדומה סטייה חמורה בפגיעה מינית בחולה במהלך הטיפול הרפואי. בפגישה שכזאת מתלווה מידות רעות לרוב, ניצול לרעה של התפקיד הרפואי המקנה לרופא נגישות קלה לגופם של המטופל או המטופלת, הפרת אמונים של החולים הנפגעים, ביזויים והשפלתם. יתר על כן, רופא שבמהלך טיפולו בחולה עושה בחולה מעשה מיני, פוגע פגיעה חמורה לא רק בקורבן המעשה, אלא גם במקצוע הרפואה".

51. האיזון תלוי בנסיבות המקרה ונלקחים בחשבון שיקולים שונים, כגון חומרת העבירה, הקשר של העבירות לעבודתו הרפואית של הנאשם וקיומן של ראיות לכאורה, וזאת אל מול נסיבותיו האישיות השונות של הרופא. במקרה שלנו לא חל כל שינוי מאז ניתנה ההחלטה לפי סעיף 44א, ותנאי שהייתו במעצר בית באיזוק אלקטרוני לא השתנו.

52. בערר שהוגש על ידי המאשימה על שחרורו של המשיב באיזוק אלקטרוני נקבע: "כלל העבירות התרחשו במרפאה ובבית החולים בעת טיפול ולא נטען כי בוצעה עבירה

כלשהיא מחוץ לכותלי המרפאה או בית החולים שלא במסגרת טיפול. בשל כך עצם הרחקתו של המשיב ממקום עבודתו והאיסור לעסוק ברפואה יש בו כדי להפחית את האפשרות לביצוע עבירות בעתיד". מכאן - גם בית המשפט המחוזי ראה בהרחקת המשיב ממקום עבודתו והאיסור לעסוק ברפואה אמצעי הולם לשלילת מסוכנותו. 53. בנסיבות אלה אנו ממליצות על הארכת התליית רישיונו של המשיב עד לתום ההליכים המשמעותיים נגדו.

בשולי ההמלצה

54. במסגרת הדיון נזקקנו למידע ומסמכים שהוגשו בהליך הפלילי וחשיפת תוכנם עלולה לפגוע שלא לצורך בפרטיות המתלוננת או המשיב . 55. ככל שנדרש לפרסום המלצתנו אנו ממליצות לפרסם תמצית החלטתנו זו ובה עיקר הנימוקים.

זמירה גולדנר, עו"ד

חברת ועדה

ד"ר שלומית רחל תמיר בן ישי

חברת ועדה

ד"ר ליטל קינן בוקר

יו"ר הוועדה